

Κυρία Κινίτσα.

πόλεις καὶ κατοίκους, αἱ θύελλαι καταποντίζουσι τοὺς καταλύοντας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἐκατομμύρια λογικῶν ὄντων φονεύονται ἢ ἀπονήσκουσιν εἰς ἐμφυλίους πολέμους, καὶ συνεχεῖς ἐπιδημῖαι θερίζουσι τοὺς δυστυχεῖς Σίνας.

Οἱ ζῶντες ἐν Εὐρώπῃ δὲν δύνανται νὰ φαντασθῶσι πόσον οἱ Σῖναι καταφρονοῦσι τὴν ζωὴν· « Εἶδον, λέγει ὁ Κ. Bowring, πτώματα κείμενα ὑπὸ τραπέζας ἐφ' ὧν ἐπαίζοντο χαρτί· ἄλλοτε, καὶ πολλάκις μάλιστα, ἐπάτησα πτώματα ἀνθρώπων σεσηπότα κείμενα παρὰ τὰς θύρας οἰκιῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θανατικῶν ποιγῶν εἶναι ἀπίστευτος. Ἦδη ἐνῶ γράφω, μανθάνω ὅτι 400 καὶ 500 ἀποκεφαλίζονται καθ' ἑκάστην ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Καντόνης. »

Διὰ τοὺς λόγους πούτους στίφη μεταίκαν

ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς Σινικῆς, ζητοῦσιν ἄλλα-
χοῦ πόρον ζωῆς.

ΔΙΔΟΘΕΑ.

—ο—

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ. Χθὲς ἐτι ἀνγγέλλομεν τὸν θάνατον ἐπισήμου ποιητοῦ τῆς πατρίδος, καὶ σήμερον πενθοῦμεν τὴν στέρξιν ἐπισήμου διδασκάλου αὐτῆς, τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων. Μετὰ τὴν ἀλωσιν τοῦ Βυζαντίου, οἱ μεγαλύτεροι τῆς Ἑλλάδος εὐεργέται ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοι· αὐτοὶ καπιῶντες, κακουχούμενοι, βασι-

λίζόμενοι, περιέσωσαν τὸ ἱερὸν καμῆλιον τῆς γλώτ-

σης τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ ἀπῆστον ἐτήρησαν τὸ πῦρ τῆς φιλοπατρίας. Οἱ διδάσκαλοι προητόμασαν τὸν ἀγῶνα τοῦ 1857 ἔτους, καὶ διὰ τοῦτο κατ' οὐδὲν ἐλαττοῦνται τῶν περιφανεστέρων ἀγωνιστῶν. Ὁ μακκαρίτης Οἰκονόμος, ὃν θρηνοῦμεν σήμερον, ὑπῆρξεν, ὡς γνωστὸν, ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, τιμήσας διὰ τῆς διδασκαλίας, τῆς ῥητορείας καὶ τῆς συγγραφῆς τὸ ἔθνος του (α).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ.

—•••••

Σὲ ποῖα ἡ Μοῖρα ψεύτικη ζωὴ μᾶς βασανίζει!
Μιὰ ἀχτίδα βλέπουμε αὐγῆς,
Κ' ἐξαφνα μυχρὴ καταγίγ
Ἐπάρω μᾶς συρίζει!

Τῆς νεότητος μᾶς ποτίζουμε τὸ ἄρθρος τὸ κλεισμένο,
Καὶ πρὶν ἀνοιεῖν, μιὰν αὐγὴν
Χλωμὸν τὸ βρῖσκειν ἐν τῇ γῇ,
Χλωμὸν καὶ μαραμένο!

Ὁ τοῦς μὲ πόθους κ' ὄνειρα τὰ χρόνια μᾶς στολίζει.
Θολώνεται ὅσων οὐρανός,
Καὶ μὲν ἡ μέσην ὅσων γαρδός,
Ποῦ ἐρημιά φωτίζει!

Ἐλθῃσα ἄλλοτε κ' ἐγὼ, καθὼς τοῦ κήπου δ' κρένος
Πλὴν τῶρ, ἄλλοιμονον! κυλᾷ,
Κυλᾷ τὰ χρόνια μου θολὰ
Ὁ στεναγμὸς κ' ὁ θρήνος!

Δὲν κλαίω, πῶς σὲ φυλακὴ ἡ Μοῖρα μ' ἔχει στείλει,
Καὶ μ' ἀφῆσαν, ὅσων τὰ πουλιά
Εἰς τὸν χειμῶνα τὴν φωνὴν,
Καὶ γνώριμοι καὶ φίλοι!

Οὔτε θρηνῶ ἐν τῇ φυλακῇ τὴν τωρινὴν ζωὴ μου
Σκοτεινότερα φυλακὴ
Εἶρε αὐτὰ ποῦ κατοικεῖ
Τὰ στήθια μου ἡ ψυχὴ μου!

Γιὰ σένα, ὡς ἀπ' ἀπὸ λυγρὴ θεὰ τοῦ ἐρωτὸς μου, κλαίω!
Γιὰ σὲ, ποῦ ἐμάρταρες, σκληρὴ,
Τὴν νεότητίν μου, καὶ ὅσων κερὶ
Μισοσβυσμένο καίω!

Γιὰ σὲ ποῦ κατερήμιωσες τὸν τοῦ καὶ τὴν καρδίαν μου,
Καὶ μάτην σήμερον πετῶ
Ὅτ' αὐτὰ περασμένα καὶ ζητῶ
Τὰ πρῶτα ὄνειρά μου.

Ἀλλοῖμονον! καὶ ἐν τ' ἀχαρὶ τῆς φυλακῆς σκοτάδι
Ἡ φλογισμένη μου ψυχὴ
Ἐκείνην ἔχει προσευχὴ
Κι' ὄνειρο κάθε βράδυ!

Ἀπῆσεν ἕνα δυστυχῆ, ποῦ ἀναψες καὶ καίει,
Καὶ μιὰ ματὰ εὐσπλαχνικὴ
Στείλ' του, σκληρὴ, ἐν τῇ φυλακῇ,
Ὅπου γὰρ σένα κλαίει!

Μὲ μιὰ σου ἀχτίδ' ἀραιώσας τὴν σκοτεινὴν τοῦ ζάλη.
Ἀῖσαι τοῦ τοῦ τὰ φτερά,
Καὶ δὸς τὴν πρώτην του χαρὰ
Εἰς τὴν καρδίαν του πάλι!

Διὲ πῶς τ' ἀηδόνι κελαῖδῃ καὶ παίζει μὲ τὸν κρένος
Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ, προτοῦ σὲ ἰδῶ,
Ἐγνώρισα τὰ κελαῖδῶ,
Κ' ἐπαῖσα ὅσων ἐκείνο!

Κ' ἐγὼ τῆς Ἀνοιχῆς πουλὶ, κινουῦσα τὰ φτερά μου
Καὶ ἐπετοῦσα μιὰ φορὰ
Τώρα . . . μοῦ πέσαν τὰ φτερά
Κ' ἐχάθηκε ἡ λαλὴ μου!

Τώρα... ταλαίπωρος ἐγὼ! τώρα θρηνῶ κ' ἀκοῦρε
Τοῦς στεναγμοὺς τοῦ δυστυχῆ
Ἡ φυλακὴ μου μοναχὴ
Κ' οἱ τοῖχοι ποῦ μὲ κλειοῦνε!

Ἀτυχὴ Δύρα! ἡ χορδαὶς ῥαγίζει τῆς καρδίας μου!
Ψάλε γὰρ ὑστερὴν φορὰ,
Κ' ἐν τὰ κλονάρια τὰ ξερὰ
Κρεμάσας τῆς ἰσθμίας μου!

Ἐγράφη ἐν Χαλκίδι κατὰ τὸν Δεκέμβριον
τοῦ π. ἔ.

Σοφοκλῆς Κ. Καρύδης.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδ. ΡΞΘ'. Σελ. 11. στίχ. 6. γραμμ. 19 — 20 ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρου ἀντὶ ἐαρινῶν γράφ. θερυνῶ.

Σελ. 12. στήλ. α. γραμμ. 10 — 11. ἀντὶ χειμερινῆ γράφ. ἐαρινῆ.

—•••••

(*) Τὸ κατ' ἡμᾶς αἰ ἀποδοθεῖσαι εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ αἰοῦμένου Οἰκονόμου στρατιωτικὰ τιμὰ, οὐ μόνον ἦσαν ἀνοίκτοι εἰς κληρὸν, ἀλλὰ καὶ μεροληψίαν ἐνέπαινον. Πρὸ ἐνός ἔτους ἀπέθανεν ὁ Νεόφυτος Βάμβας, διδάσκαλος ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων ἀναντιρρήτως τοῦ ἔθνους, συγγραφεὺς ἀκάματος, πολλὰ καὶ πάντοτε ἐκπονήσας ἠθικά τε, καὶ διδασκτικά, καὶ φιλοσοφικά, καὶ φιλολογικά, καὶ μαθητικά πρὸ τοῦ ἀγῶνος, καὶ προσωπικῶς ματασχόν αὐτοῦ, καὶ ῥήτωρ εὖκ ἐκ τῶν τυχαίων, καὶ μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνεῦς διδάσκων καὶ γράφων, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλαττούμενος τοῦ Οἰκονόμου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ καὶ ὅπως δὲν ἤμυνον τῶν αὐτῶν τιμῶν. Τὸ μέτρον τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν πρὸς τοὺς εὐεργέτας τοῦ ἔθνους ἔστω ἐν καὶ τὸ αὐτό· ἄλλως φαινόμεθα πολλοὺς ἀγνώμονες.